

[Formanden.]

overfor Ministeriets Medlemmer, hvilke Udtryk jeg ligeledes finder Anledning til at paatale.

Statsministeren (Stauning): Vi har, som den ærede Ordfører for Forespørgerne nylig nævnte, hørt en lang Tale. Han talte om en lang og alvorlig Tale. Det forekommer mig, at det sidste Ord er ilde anbragt i denne Forbindelse. Men en lang Tale var det med ubeføjede Angreb, om hvis Karakter vi jo tidligere har haft Lejlighed til at udtale os.

Ingen er i Tvivl om, hvorledes jeg bedømmer de Personer og de Forhold, der er berørt af den saakaldte Arendrup-Sag, og der kan derfor heller ikke være Tvivl om, hvorledes jeg bedømmer den Anvendelse, hvortil Tyven Arendrup i Dag har skullet tjene. Men jeg forstaar jo paa den anden Side, at den ærede Ordfører for Forespørgerne maatte anvende en særlig Kraftudfoldelse. Efter den 13. Januar at have proklameret i sit Organ i Pressen alt, hvad der skulde siges og gøres — ja, saa var det jo nødvendigt i Dag, efter at han har faaet Tid til at læse mere end Omslaget af Redegørelsen, hvad han ikke havde, den Gang han udtalte sig til Pressen, at fremsætte en Del, saaledes som det nu ogsaa er sket. Saa faar de, der har hørt paa det, jo afgøre, om han er den rette Revser, om han er den fine, gennemdannede Mand, han, der talte saaledes, som vi nu nylig har hørt det.

Man kender altsaa nu Hensigten, som er et rent politisk Overfald og intet som helst andet. Man kender den Opfattelse, ud fra hvilken jeg maa bedømme den ærede Ordfører og de Forhold, der her foreligger. Derfor er det uforholdent for mig at fordybe mig videre i Sagen udover det at besvare de Spørgsmaal, der er stillet.

I det første Punkt af den foreliggende Forespørgsel — og det første Punkt deler sig igen i tre Punkter eller Muligheder — spørges der, hvorfor Ministeren ikke har bragt Dalhoff for Domstolene. Det forekommer mig, at Svaret maa blive, at Ministeren ikke kunde bringe Spørgsmaalet om Departementschef Dalhoffs Ansvar for Domstolene, forinden der maatte vise sig at være Grundlag derfor. Og for at faa opklaret, om der var et saadant Grundlag, anmodedes Rigsadvokaten om at foretage en Undersøgelse.

Opgaven for ham lød, om der i Forhold til de af Arendrup forøvede Besvigelser af nogen Embedsmand i Handelsmini-

steriet er udøvet Forsømmelighed, og om der bør gøres Ansvar gældende. Rigsadvokaten har saa foretaget sin Bedømmelse, efter at Forhør har fundet Sted, og han ender sin Redegørelse med at fraaade Henvendelse til Domstolene. Rigsadvokaten belyser ved Forhørene og ved Redegørelsen, at det er ikke et af Departementschef Dalhoff indført System, der har muliggjort Bedragerierne, men det System, under hvilket Arendrup i en halv Snes Aar har udøvet Bedragerier, aarlige Bedragerier, i en Tjeneste og under et System, som har bestaaet i alle de tyve Aar, i hvilke Arendrup var Embedsmand i Ministeriet, og som naturligvis har bestaaet ikke blot i det Ministerium, men har været det raadende System i Centraladministrationen, indtil det i Tiden 1924—26 søgtes ændret.

Det System, der har bestaaet, har jo Forfædrene til den ærede Ordfører for Forespørgerne indstiftet, ikke vi. Det System med Hensyn til Regnskabsvæsen og Revision blev af det af mig ledede Ministerium fra 1924 til 1926, hvad den ærede Ordfører ogsaa strejfede, søgt ændret. Altsaa netop samtidig med eller umiddelbart før, Dalhoff begyndte sin Gerning i Handelsministeriet, var man i fuld Gang med at indlede den Ændring af Systemet for Regnskabsvæsen og Revision, som vi maatte anse for nødvendig, men som, det erkender jeg, ikke var anset for nødvendig, fordi vi havde Anledning til Mistanke overfor den ene saa lidt som overfor den anden Embedsmand.

At der ikke var Revision i Handelsministeriet saa lidt som i andre Ministerier, har neppe været ukendt, heller ikke for Forespørgerne. Der findes en udførlig Omtale af dette Forhold i Regnskabskommissionens Betænkning, som det ærede Medlem naturligvis kender ud og ind.

Der spørges i Forespørgselen, hvorfor Tjenestemandsløvens § 17 ikke blev benyttet. Det er egentlig et ulogisk Spørgsmaal, naar det stilles til Ministeriet, men jeg skal sige, at der har jo ikke været hverken her eller andetsteds gjort Indvending mod den Form for Undersøgelse, som blev valgt. Der var ikke i Handelsministeriet, som rejste Sagen, rejst Sigtelse mod nogen levede Embedsmand. De Embedsmænd, der efterhaanden blev draget ind i Undersøgelsen til Afgivelse af Forklaring, kunde — det er dog vist ikke helt sikkert — have krævet Tjenestemandsløvens § 17 bragt til Anvendelse, men det er altsaa ikke sket, og netop af Hensyn hertil blev Undersøgelens Resultat, da det forelaa for Handelsministeren og Justitsministeren, tilstillet de paagældende